

MLČENÍ

PROBLESKNE-LI v tobě myšlenka, zadrž ji, nepronášej ji hned, ale živ ji; neboť zadržením v mlčení zhoustne a získá na síle jako pára v přetlaku.

Tlakem a zhuštěním vznikne magnetický účinek podle zákona, že všechno silnější přitahuje k sobě slabé. Ze všech stran jsou tedy k vlastní, původní myšlence přitahovány jiné stejnorodé myšlenkové formy, jsou jí zachycovány a stále více zvětšují její sílu. Přitom působí tak, že zprvu utvořená forma se přidružením cizích útvarů obrušuje, přetváří a pozměňuje, až dozraje. To všechno v sobě správně cítíš, avšak domníváš se, že je to pouze a jedině tvé vlastní chtění. *V ničem však není jen tvé vlastní chtění, vždy se jej účastní i chtění cizí!*

Co ti říká tento děj?

Že něco dokonalého může být vytvořeno jen sloučením četných jednotlivostí. Vytvořeno? Je to správné? Nikoliv, nýbrž zformováno! Neboť není nic, co by se mohlo skutečně nově vytvořit, vše je jen nové formování, protože všechny jednotlivosti ve velikém stvoření již existují. Tyto jednotlivosti mají jen posloužit na cestě ke zdokonalování, a to nastává slučováním.

Slučování! Nepřecházej přes tento pojem povrchně, ale snaž se do něj ponořit a uvědomit si, že zralosti a dokonalosti se dosahuje jen slučováním. Tato zásada spočívá v celém stvoření jako poklad, který má být vyzvednut. Je úzce spojena se zákonem, že přijímat se může jen tam, kde se dává. A čeho je nutně zapotřebí ke správnému pochopení těchto vět? K jejich prožití? Lásky! A proto je v tajích velikého bytí láska nejvyšší silou, neomezenou mocí!

Stejně jako se slučováním utváří, obrušuje a formuje jednotlivá myšlenka, je tomu i s člověkem a s celým stvořením. V něm dochází silou chtění k novému utváření za nikdy nekončícího slučování již existujících jednotlivých forem. A tak se slučování stává cestou k dokonalosti.

Dokonalost ti nemůže poskytnout jednotlivce, nýbrž jen celé lidstvo v rozmanitosti osobních vlastností. Každý jedinec má něco, co nutně patří k celku. Proto se stává, že vysoce pokročilý člověk, neznající již pozemské žádosti, miluje celé lidstvo, nikoliv jednotlivce. Jedině celé lidstvo může rozezvuchet očištěné struny jeho zralé duše v akord nebeské harmonie. On má harmonii v sobě, poněvadž se v něm zachvívají všechny struny.

Zpět k myšlence, která k sobě přitahovala cizí formy, a stávala se tak silnější a silnější. Nakonec z tebe myšlenka v pevně semknutých vlnách síly vystoupí, pronikne aurou tvé osoby a zapůsobí na širší okolí.

Lidé to nazývají osobním magnetismem. Nezasvěcení říkají: »Ty něco vyzařuješ!« Podle svého druhu je jim to buď příjemné nebo nepříjemné, přitažlivé nebo odpuzující. Tak to pocítují.

Ty ovšem nevyzařuješ nic! Děj vyvolání tohoto pocitu v druhém člověku má svůj původ v tom, že k sobě magneticky přitahuješ všechno duchovně stejnorodé. A toto přitahování tví bližní vnímají. Avšak i v něm je zpětné působení. Při tomto styku vycítí ten druhý zřetelně tvou sílu, a tím se v něm probouzejí »sympatie«.

Měj stále na paměti, že všechno duchovní, vyjádřeno našimi pojmy, je magnetické. A je ti také známo, že silnější přemůže vždy slabé tím, že je přitáhne, vstřebá. Tím je »chudému (slabému) vzato i to málo, co ještě má«. Stává se závislým.

V tomto ději nespočívá žádná křivda, nýbrž se tak děje podle Božských zákonů. Člověk se musí jen vzchopit, správně chtít, a je před tím ochráněn.

Nyní se patrně zeptáš: Co potom, až budou chtít být silní všichni? Až už nikomu nepůjde nic vzít? Pak, milý příteli, *nastane dobrovolná výměna*, jejímž základem je zákon, že přijímat se může jen tam, kde se dává. Nenastane proto stav klidu, nýbrž zmizí všechno méněcenné.

Tak dochází k tomu, že se mnozí z lenosti stávají duchovně závislými, a nakonec bývají jen stěží schopni zformovat vlastní myšlenky.

Je třeba zdůraznit, že se přitahuje jen stejnorodé. Odtud přísloví »Rovný rovného si hledá«. Tak k sobě najdou cestu pijáci,

»sympatie« k sobě mají kuřáci, žvanilové, hráči a podobně. Avšak i ušlechtilí lidé se sdružují ke vznešeným cílům.

Tento děj však pokračuje dále: co k sobě usiluje duchovně, projeví se posléze také *fyzicky*, protože všechno duchovní proniká do hru-bohmotného. Přitom si musíme povšimnout zákona zpětného účinku, protože myšlenka je stále spojena s původcem, a tímto spojením vyvolává zpětné záření.

Mluvím zde stále jen o *skutečných* myšlenkách, které mají v sobě živou sílu duševního cítění, nikoliv o plynutí silou mozkové substance, svěřené ti jako nástroj. Ta formuje jen prchavé myšlenky v divokém zmatku, vypadající jako stínům podobné páry, jež se naštěstí záhy rozplynou. Takové myšlenky tě stojí jen čas a sílu, a ty tak promarňuješ svůj svěřený statek.

Když se na příklad nad něčím vážně zamyslíš, pak se mocí mlčení stává v tobě taková myšlenka silně magnetickou, přitahuje k sobě všechno podobné, a tím se oplodňuje. Uzrává, překračuje běžný rámec, proniká dokonce i do jiných sfér a odtud se jí dostává přílivu vyšších myšlenek... inspirace! Proto musí při inspiraci vycházet základní myšlenka vždy od tebe samého, na rozdíl od mediality. Musí utvořit most k onomu světu, ke světu duchovnímu, aby tam vědomě čerpala z vyšších zdrojů.

Inspirace nemá proto s medialitou nic společného.

Tak v tobě tedy myšlenka dozrála. Přikročíš k uskutečnění a provedeš *svou silou zhuštěné* to, co se ve vesmíru již dříve vznášelo v nesčetných jednotlivostech jako myšlenkové formy.

Tímto způsobem utvoříš z duchovně dávno existujících prvků sloučením a zhuštěním *novou formu*! Tak se mění v celém stvoření stále jen formy, poněvadž všechno ostatní je věčné a nezničitelné.

Chraň se zmatených myšlenek a vší myšlenkové povrchnosti. Roztěkanost se trpce vymstí, protože tě rychle sníží na rejdiště cizích vlivů, a tak se snadno staneš mrzutým, náladovým a nespravedlivým ke svému nejbližšímu okolí.

Chováš-li opravdovou myšlenku a pevně na ní trváš, musí si síla v ní shromážděná nakonec také vynutit její uskutečnění. Neboť vznik a vývoj všeho se odehrává výhradně duchovně, *každá síla je*

jen duchovní! Co se pak stane pro tebe viditelným, jsou vždy jen konečné účinky předchozího duchovně magnetického děje, jenž se trvale stejnoměrně odvíjí podle pevně stanoveného řádu.

Pozoruj, a přemýšlíš-li a vycituješ, dostane se ti záhy důkazu, že všechnen vlastní život může být vpravdě *jen duchovní* a že jedině v něm je původ a také vývoj. Dojdeš nutně k přesvědčení, že všechno to, co vidíš tělesným zrakem, jsou skutečně jen důsledky činnosti věčně usilujícího ducha.

Vždyť každému jednání, ba i sebemenšímu hnutí člověka předchází vždy duchovní chtění. Těla jsou přitom jen duchovně oživenými nástroji a sama nabyla hmotnou formu teprve silou ducha. Právě tak i stromy, kameny a celá země. Všechno oživuje, naplňuje a pohání tvůrčí Duch.

A protože je veškerá hmota, tedy vše pozemsky viditelné, jen důsledkem duchovního života, nebude ti zatěžko pochopit, že podle druhu nás *nejblíže* obklopujícího duchovního života se utvářejí také *pozemské poměry*. Co z toho logicky vyplývá, je jasné: člověku samému je moudrým uspořádáním stvoření dána moc, aby si sám tyto poměry utvářel, a to silou samého Stvořitele. Blaze mu, užívá-li této síly jen k dobrému. Avšak běda, dá-li se svést, aby ji použil ke zlu!

Duch je v lidech jen obklopen a zatemněn pozemskými žádostmi, ony na něm ulpívají jako struska, zatěžují ho a strhují dolů. Jeho myšlenky jsou tedy akty vůle, v nichž spočívá síla ducha. *Člověk se může rozhodovat pro dobré nebo zlé myšlení, a řídit tak Božskou sílu k dobru stejně jako ke zlu!* V tom spočívá odpovědnost, kterou člověk má; vždyť ho za to nemine odměna či trest, protože všechny následky myšlenek se vracejí k východisku podle zpětného působení, které nikdy neseleže a je naprosto neposunutelné, tedy neúprosité. Proto také neúplatné, přísné, spravedlivé. Neříká se snad totéž i o Bohu?

Nechtější-li mnozí odpůrci víry dnes už nic vědět o Bohu, nemůže to nic změnit na skutečnostech, které jsem uvedl. Stačí jen vypustit slůvko »Bůh«, vážně se zabývat vědou, a najdou *přesně totéž*, pouze vyjádřeno jinými slovy. Není pak směšné vést o tom ještě spory?

Nikdo nemůže obcházet přírodní zákony, nikdo nemůže plavat proti jejich proudu. Bůh je síla, která udržuje v činnosti přírodní zákony, síla, kterou ještě nikdo nepochopil, nikdo neviděl, avšak jejíž *účinky* musí každý vidět denně, každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, pokud je vidět *chce*. Cítí a pozoruje je v sobě, v každém zvířeti, v každém stromě, v každé květině, v každé žilce listu, prodírajícího se z pupenu ke světlu.

Není to zaslepenost tvrdošijně se tomu protivit, když přece každý, i sami zatvrzelí popírači, jsoucnost této síly potvrzují a uznávají? Co jim brání, aby tuto sílu nazývali Bohem? Je to dětinský vzdor? Nebo určitý stud, poněvadž by museli přiznat, že se po celou dobu snažili tvrdošijně popírat něco, o čem již dávno věděli, že existuje?

Snad nic z toho. Příčina bude v tom, že se lidstvu z tolika stran předkládaly pokřivené obrazy vznešeného Božství, s nimiž při vážném zkoumání nemohlo souhlasit. Všeobsáhlá a vším prostupující síla Božství musí být nutně zmenšena a zneuctěna při pokusu vtěsnat ji v obraz!

Při hlubším přemýšlení není možné s ní žádný z těchto obrazů uvést v soulad. Právě proto, že každý člověk v sobě chová tušení Boha, brání se podvědomě zúžení té veliké, nepochopitelné síly, která ho stvořila a která ho vede.

Dogma má na svědomí velkou část těch, kdo se snaží ve svém odporu překračovat všechny meze, velmi často i proti jistotě žijící v jejich nitru.

Ale není již daleko hodina duchovního probuzení! Hodina, kdy se budou správně vykládat Spasitelova slova a správně chápat jeho veliké dílo spásy. Neboť Kristus přinesl vysvobození z temnot tím, že ukázal cestu k Pravdě, jako člověk ukázal cestu ke světlým výšinám. A krví na kříži zpečetil své přesvědčení.

Pravda nebyla nikdy jiná, než jaká byla tehdy, je dnes a bude ještě za desetitisíce let, neboť je věčná!

Učte se proto poznávat zákony, spočívající ve veliké knize celého stvoření. Podřídít se jim znamená milovat Boha! Neboť pak již nevnašíš do harmonie žádný nesouzvuk, ale přispíváš k rozeznání akordu ve vši jeho plnosti.

Řekneš-li tedy: Podřizuji se dobrovolně přírodním zákonům, protože je to k mému dobru, nebo řekneš-li: Podrobuji se vůli Boží, která se projevuje v přírodních zákonech, anebo: oné nepochopitelné síle, která pohání přírodní zákony... je nějaký rozdíl v účinku? Síla je tu a ty ji uznáváš, *musíš* ji uznat, protože ti nic jiného nezbyvá, jestliže jen poněkud přemýšlíš... a tím uznáváš svého Boha, Stvořitele!

A tato síla působí v tobě i při myšlení! Nezneužívej ji proto ke zlému, nýbrž směřuj v myšlení k dobrému! Nikdy nezapomínej: Vytváříš-li myšlenky, používáš Božskou sílu, s níž jsi schopen dosáhnout toho nejčistšího, nejvyššího!

Přítom vždy pamatuj, že všechny následky tvého myšlení dopadnou zpět na tebe, podle síly, velikosti a rozsahu *působení* myšlenek, v dobrém stejně jako ve zlém.

A protože je myšlenka plodem chtění ducha, vrátí se následky také *duchovně*. Zastihnou tě proto vždy, lhotejno zda tady na zemi nebo pak po tvém odchodu z tohoto světa. Protože jsou duchovního druhu, nejsou vázány na hmotu. Z toho vyplývá, že *rozpadem těla se vyrovnání nezruší!* Odplata ve zpětném účinku jistě přijde, dříve nebo později, zde nebo tam.

Se všemi svými skutky jsi duchovně pevně spojen. Vždyť i pozemské hmotné činy mají přece duchovní původ v tvořivé myšlence a trvají i tehdy, když zaniklo všechno pozemské. Proto se říká správně: »Tvé skutky na tebe čekají, pokud tě již ve zpětném účinku nestihla odplata.«

Jsi-li při zpětném působení ještě zde na zemi nebo jsi-li zde opět, síla následků z duchovní úrovně se projeví vždy *podle druhu* buď v dobrém, nebo ve zlém na poměrech, ve kterých žiješ, na tvém okolí nebo přímo na tobě samém, na tvém těle.

Budiž zde ještě znovu zvláště poukázáno na to, že *skutečný vlastní život se odehrává duchovně!* Nezná čas ani prostor, a proto ani žádné odloučení. Přesahuje pozemské pojmy. Z toho důvodu tě zastihnou následky tam, kde právě jsi, a to v době, kdy se následek vrací podle věčného zákona zpět k východisku. Nic se přitom neztratí, všechno se se spolehlivě dostaví.

Tím se zodpovídá i tak často kladená otázka, jak je možné, že zjevně dobří lidé mnohdy v pozemském životě trpí tak těžce, že se to považuje za křivdu. *To jsou odplaty, které je musí stihnout!*

Teď znaš řešení této otázky, neboť tvé nynější tělo zde nehraje žádnou roli. Tvé tělo nejsi přece ty sám, tělo není tvým celým »já«, nýbrž nástrojem, který sis zvolil, nebo který jsi byl nucen přijmout podle existujících zákonů duchovního života. Tyto zákony můžeš také nazývat kosmickými, zdá-li se ti to takto srozumitelnější. Nynější pozemský život je jen krátkým úsekem tvého vlastního bytí.

Zdrcující pomyšlení, kdyby přitom nebylo úniku, žádné moci, která proti tomu působí jako ochrana. Jak by musel po duchovním probuzení mnohý člověk zmalomyslnět a přát si, aby raději zůstal postaru spát. Vždyť neví, co všechno na něj čeká, co ho ještě z dřívějšíka zasáhne svými zpětnými účinky! Anebo jak lidé říkají: »Co musí napravit«.

Ale buď bez starosti! S probuzením je ti v moudrém uspořádání velikého stvoření také ukázána cesta prostřednictvím oné *síly dobrého chtění*, na kterou jsem již zvláště poukázal, která mírní nebo zcela odsunuje nebezpečí rozuzlující se karmy.

I to vložil Otcův Duch do tvých rukou. Síla dobrého chtění rozprostře kolem tebe kruh, schopný dotírající zlo rozložit nebo alespoň ve velké míře oslabit právě tak, jako zeměkouli chrání vrstva vzduchu.

A síla dobrého chtění, tato silná ochrana se pěstuje a podporuje mocí mlčení.

Proto k vám, kdo hledáte, znovu naléhavě volám: »Udržujte krb svých myšlenek čistý a pak pěstujte v první řadě velikou moc mlčení, chcete-li dospět vzhůru.«

Sílu k tomu všemu již Otec do vás vložil. Musíte ji jen použít!